

tales ikke om Havne regnskaber, og hvis den ærede Rigsdagsmand havde gjort sig bekendt med den Sag, hvis Forkastelse i Landsthinget har givet Anledning til disse Penges Opførelse paa Finantsbudgettet, saa vilde han have seet, at der der aldeles ikke er Tale om Havne regnskaberne, men om Soldregnskaber, fordi Havne Intraderne oppebæres af Soldembedsmænd i Forening med Soldindtægterne (Høje: Det veed jeg meget godt!). — Ja, saa maa den ærede Rigsdagsmand have været meget uheldig i at udtrykke sig. Hvis blot dette har været Tilfældet, skulde det glæde mig; der behøves da ingen videre Oplysninger i denne Henseende, og jeg kan saaledes forlade denne Materie, naar han selv erkjender sin Feiltagelse (Hør!) (Høje: Paa ingen Maade!). — Hvad Posthuset i Lübeck angaaer, da kan han ikke see den Fordeel, der skulde være derved. Jeg troede imidlertid, at netop han fremfor nogen Anden vilde have understøttet mig ved at anerkjende det; thi, naar det ikke skulde være af Interesse for det corresponderende Publicum i Danmark i Almindelighed og særligt for de Handlende, hvortil den ærede Rigsdagsmand hører, at have danske Postcontoirer i Hamborg og, som Følge deraf, ogsaa i Lübeck, da veed jeg virkelig ikke, af hvilken Grund man skulde holde paa det Prærogativ for den danske Krone, som den i mange Aar er antaget at være i Besiddelse af. Man kan dog ikke antage, at Hensigten med, at vi have et Postcontoir i Hamborg, blot skulde være den, at faae en Udgift opført i Finantsloven (Hør!). Nei! det er af største Interesse for det danske Publicum, som har Forbindelser i Hamborg, og det er som bekendt en ikke ringe Deel, og det er heller ikke nogen ringe Deel af Publicum og specielt af de Handlende, som have Handelsforbindel-

ser med Lübeck. For Alle disse maa det dog virkelig være af stor Interesse, at deres Breve gaae igjennem danske Hænder og ikke gjennem fremmede. Det har altid været anseet for en Forret, som fremmede Magter meget have ønsket at erhverve, men som de ikke alle have kunnet erholde: at have saadanne egne Postcontoirer i nærliggende Byer, der vare af betydelig Vigtighed med Hensyn til deres Handelsinteresser.

H. Høje: Jeg maa naturligviis give den høitærede Formand Ret i, at det var bedre, om jeg havde undgaaet den Slags Hensyndninger, som jeg tog mig den Frihed at bruge; men jeg haaber, at han vil undskylde det paa Grund af den extraordinaire Stilling, hvori vi 12 Herrer befinde os, som ved flere Leiligheder har paabudt os Nødvendigheden af, — og jeg troer ogsaa, at andre Medlemmer have brugt denne Fremgangsmaade — at referere til hvad der har været yttret under det forrige Udvalgs tidligere Forhandlinger. Jeg skal imidlertid for Estertiden vogte mig for at komme ind derpaa, da jeg tilfulde indseer, hvor let det giver Anledning til Tale frem og tilbage, som ikke fører til noget praktisk Resultat. Thinget vil vistnok allerede efter lang Bane være blevet saa fortrolig med den Tone, som den høitærede Finantsminister antager mod adskillige af dets Medlemmer, at jeg blot behøver at henpege derpaa, uden at jeg i snerreste Maade skal søge at efterligne den (Hør! Hysjen); han har tillige en for ham maastee ganske eiendommelig Færdighed i — om jeg tør bruge dette Udtryk — at fordreie de Ord, som Talerne bruge; naar disse ikke altid ere saa behagelige for ham, som f. Ex. de Uttringer, der falde fra den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 5te District (B. Christensen) (Bewægelse, Hør!).